Cristi V.

Andrei

RISIPITE

©toate drepturile
rezervate

"*La Victoire*"

M am întors în limba română
Cu mintea proptită,
în loc de rimă, 'ntr-o rână
La fel de singur, prost și sărac
în cuvinte,
ecoul în valuri
în oglinda din holul de la intrare -
surd, mut și orb,
fără scăpare
Poate de undeva mă citește
profesorul din liceu,
gustându-mi vorbele cu sarea din lacrima care,
povestind an de an înmormântarea lui Eminescu,
cădea pe-aceeași filă mereu - *Mai am un singur dor/*
Să mă lăsați să mor... Pe clape de pian,
de undeva din vecini, tărăgănează-un decor
de solfegii stângace, suficient să-mi îngroape
recidivatul lirism în limba maternă
și, capitulardă, tăcerea
într-un lan de zboruri tenace

Am scris

câteva rime

Fără titlu și nepublicate

Ca o stradă fără nume și nepietruită

Nu 'mi iubesc poezia

Dar ea e îndrăgostită de tine

E drumul pe care ne-am dat

prima 'ntâlnire

și care unește în despărțire

Lecția de anatomie

Un sentiment poate fi nedrept
Strâmb, ca ulucile gardurilor
dintr-un sat părăsit de cei tineri

Brocartul nopții
șterge imperfecțiunile,
blurează distanțele
Și nu mai știi, de la mână pân' la gură,
că ai despachetat sandvișul (din care muşti absent)
din hârtia pe care ai scris, neterminată,
ultima poezie de dragoste

Mi-e dor

Vechi fotografii,
îngălbenite sau șterse,
te amăgesc că ar mai fi
ce nu mai este
Fiorii, mii și mii,
ai unui plâns captiv
te dor în gândul de a fi,
aici și-acum, fără motiv

Iluzii

I-am luat un șir de mărgele
Ieftine, că e criză

Ghicește în ele, după o revistă de „mistere”
imaginând un tablou prins în rama fericirii domestice

Răspund cu un zâmbet ca o panglică
ín jurul unui cadou imaginar

Din albumul de familie, părinți și bunici ne privesc
cu expresia vedetelor de pe materiale publicitare

Îmi trece prin minte
un gând de Formula Unu
Din faruri aprinse trecutul
cosește prin lanuri de umbre,
careuri alb-negre, tablă de șah
pe care a rămas doar Nebunu

Deschid fereastra, ecranul-oglindă al cursei solitare
Totul pare un teatru de hârtie mișcat de gândul cel iute
Și teatru de umbre - incendiare

Un accident, cerebral,
mă face celebru trei-patru minute

Valuri împietrite

Grădini nesfârșite
de alge și scoici
Pești stalagmite
catarge luminii
în roi
Fantome de vise
'n tulpini de narcise
'nghețate pe plaje
de rugină și zise
cuvinte demult
exilate 'ntre coperți
fără foi
Luna plină tatuată
pe albastrul marin
din privirea 'nghețată
pe calea ferată
departe de gări
Ochiul e plin
de vederea a doi
Luna cea nouă
scrie pe umbra
unor eroi

Ultima utopie

Toate sunt ordonate perfect
în linii și unghiuri drepte
Lumea lor e un univers select
de idei și obiecte corecte

O lume perfectă, fără durere,
o lume sterilă, o lume divină,
nimic nu se naște, nimic nu piere,
nu este merit, nu este vină

În plasa de păianjen a minții
strigătul a amuțit
Armonia vine cu prinții uitării,
cu omorul șoptit

Magie roz

Dacă întâlnești un porc dus la tăiere,
culoarea-i roz să 'i ceri,
ca la soroc să mori împăcat
Dacă petale roz îți amintesc de înviere,
le-adună 'n jurul unui gând,
ca-n urma ta să lași răsad
Când roz e funda celei ce-o iubești,
păstrează-i nodul, la soroc să 'ți lege
în visul ei pe-al tău,
cu ea îmbrățișat
Citind cuvintele acestea, roz
părându-ți viața,
repetă-le în murmur lung, ca noaptea
să 'ți întoarcă dimineața

Photoshop

Cerul e mai albastru
Soarele mai auriu
Frunza mai verde
Asfaltul mai cenușiu
Când amintirea se șterge
Și albastru-i mai senin
Galbenul mai însorit
Verdele mai înfrunzit
Cenușiul mai cenușă
Când pe-asfalt se șterge urma
Pașilor, miopi, când îmi luai mâna

Patul

Somnul, dragostea, boala
au lăsat mii de amprente în patul comun
licitat azi, cu tot mobilierul,
de cei ce, pierzându-și casa, au rămas în drum

Boala îi scade valoarea
ce i-o dăduseră somnul și amorul,
și la sfârșitul zilei
e singurul lucru pe care nimeni nu 'l vrea

"Hai să mai dormim o noapte în el,
să 'mi spui la culcare o poveste frumoasă,
ambulanța poliția nu mai chema,
și nu mă trezi,
prefă-te că mă crezi somnoroasă"

Ziua "Z"

Oglinda pe față
Alarma mașinii pe știrile dimineții
Poeții, monarhi fără regat, se citesc unul pe altul,
amăgindu-se că sunt așteptați de câte-un popor
E o lume aglomerată cu așteptări
Unii pretind că sunt liberi, ca și gările desființate,
pustii, prin care nu mai trece nici un tren,
o liniște acompaniată de creșterea buruienilor
sau vânturată câteva săptămâni de o echipă de filmare
Filosofia, la pachet cu zodiacul, e la îndemâna oricui
Poți cunoaște toți morții dintr-o zi pe planetă
Dar statistica te convinge că trăiești
în cea mai pașnică din lumile posibile
Și tot mai deșteaptă, cu tot cu "băieții deștepți”
Și tot mai frumoasă, ți-o spune orice oglindă
din poveștile reciclate din care timpul a dispărut
Redescoperit, reinventat, reordonat de cei care conspiră
și de cei care 'i deconspiră
- Faianța, oglinda se crapă
Apa se clatină, zvântă pe față
Tocmai a fost un cutremur
Și afli la propriu ce este o "gaură neagră”
Ultimul gând fiind, inutil,
către fierul de călcat lăsat în priză
și către ceasul deșteptător

Rondul de noapte

Muzeul s-a 'nchis
Privind prin fereastră la Lună
portretul începe să respire
Rama tabloului e-un abur
protejând o viziune, o amintire
Paznicul se-apropie
în turul lui somnambulic
salută portretul, poticnindu-se 'n vis
Chipul său, ca o mască, se așează peste cel din tablou
Razele lunii șlefuiesc craniul de deasupra uniforme
Aburul e-un nor, norul o nebuloasă, fereastra se 'ntunecă,
ecoul pașilor rondului de pază își continuă drumul

În zori,
    înrămată în targa ambulanței,
        o uniformă de paznic încă respiră

Război și pace

Mine ascunse în câmpul de levănțică Parfumul ei se petrece cu mirosul de cadavre
și cu mirosul de frică
cu invazia de larve
Poetul debutează cu versuri de pe front
Acum doar ele mai vorbesc în numele lui
se petrec cu alte vorbe, de tot felul,
se pierd în mulțimea lor
cum se pierd viețile pe câmpul minat
trăgând în piept parfum de levănțică

Locomotiva cu aburi - ce vremuri!
când ei își juraseră iubire pe veci,
de drag făcând naveta în trenuri,
vara prea calde, iarna prea reci

Șuier, scrâșnet de roți, miros de cărbune
dădeau revederii fiori în refren,
asemeni scandărilor din tribune
către echipele intrate 'n teren

Câte lungimi au făcut, sus-jos, de peroane,
cu ochii pe ceas și pe calea ferată,
în acel dute-vino anonim luminat de neoane,
la clipa 'mbrățișării mult așteptată
Visând, tremurând, să apară din neguri locomotiva cu aburi -
Ce vremuri! Ce vremuri!

...*Altul mai trainic și mai frumos*

Vechiul pod de piatră
e încă 'n picioare
Mulțimi după mulțimi de oameni și animale
au trecut pe el odată cu anii
Alături râul, spălând memoria
Deasupra cerul, boltă speranței
Jurăminte sunt înscrise, de câteva secole,
'n parapeții lui, jurămintele îndrăgostiților dintotdeauna,
temelia imaginară a "casei de piatră",
depusă în cuvinte închipuite de piatră
Ecoul lor s-a pierdut în curgerea râului
Semnele lor s-au șters pe fața 'mbătrânită a vechiului pod

E seară, decorul e clasic, cu lună plină și bolta 'nstelată
La capăt de pod, în umbra felinarului ars,
alte două umbre 's unite
Și peste murmurul apei se-aud repetat
"te iubesc" "te iubesc"

O crimă pasională

în mansarda lui Manole

e cea mai umblată bârfă 'n oraș

Din gelozie carnală

în ciorba de fasole a 'necat-o

ținând-o de capul zvâcnind nărăvaș

"Manole dă-mi drumul

Nu-i alt bărbat

Copilul e-al tău

Manole Manole

Fii blestemat!"

În noaptea minții

L-a fulgerat

Chipul Anei

Fără păcat

În salt acrobat

Pe aripi de strigăt

În praful străzii

S-a aruncat

Și-a ars biblioteca

La ce folos, să citești confortabil despre
   orori, utopii, frumuseți faraonice, fatalități absurde?
La ce folos, când nu e zi nemânjită
   de rânjetul unsuros al unui dictátor?
Când nu e noapte neluminată
   de explozia, zisă eroică, a unei bombe?

N-a 'mprăștiat cenușa 'n cele patru vânturi
A adunat-o gospodărește într-un sac menajer
   aruncat în tomberonul prea plin,
      între gunoaiele civilizației moderne
Nimic nu era prea prețios, toate cărțile erau ciorne
Acum le-a trecut pe curat
Acum, nimic nu mai stă între viață și moarte

Delicii

Dantelării de cuvinte

Rimate și vers-albe sentimentalisme

Înzorzonează, cu afectare de mileuri,

Întâmplările aceluiași ciclu

"Ah" și "O!" nu mai sunt în decor

Alți și alți înlocuitori din laboratoarele poietice

Multiplicați de școli și fabrici literare

Sfârșesc în muzee, în tomberoane,

Furați, culeși, reciclați

Pentru reclamele de pe cutii de bomboane

Cu inimioare legate cu funde roșii ca ele

A pierde șirul

Șirul de scoici de-a lungul țărmului
Șirul de perle din jurul gâtului
Șirul de dinți dezveliți de forța sărutului
Toate trei înșirate într-o singură frază,
criptată și pusă la păstrare
pentru mai târziu
- când nu mai știu
în care dintre sertare memoria a sechestrat-o
Și chiar de aș ști, nu mai am
cheia ce mi-ar face 'nțeleasă
înșiruirea de vorbe trezite și iar adormite
în aceeași dimineață, în aceeași viață

Sărind gardul, scaieții i s-au prins de sacou
Violetul lor se potrivea cu negrul stofei
Sârma ghimpată a agățat șoseta piciorului stâng
(semn că ar fi mâna destinului)
Și a zgâriat pielea mai sus de gleznă
Firul de sânge înnobila rugina metalului contorsionat
Țipătul scurt reînvia începutul dureros al limbajului
Ajuns dincolo, și-a aranjat hainele, a dat cu mâna prin păr
A privit gardul ca pe granița unei epoci istorice
Ștergându-l din memorie în timp ce sângele i se usca pe picior
Și din nou prelins de ploaia ce abia începuse
Și care i-a lipit hainele de trup
Cu grija maternă, pe care doar și-o putea imagina,
ce 'l înfășase în scutece, într-un alt început

Epitaf

Și-a tras pătura peste cap
Un sac de dormit i s-ar fi părut mai sigur
dacă nu l-ar fi simțit în același timp ca pe o capcană
Frica de întuneric, de tot ce e negru
   trece prin corp ca un curent electric
      odată apăsat întrerupătorul veiozei
Noaptea nu-i ca ziua, și umbrele sunt altfel,
mai vii, la fel ca orice obiect din cameră -
e bine să nu te uiți spre ele,
cum nu trebuie să privești animalele sălbatice 'n ochi
Zgomotele din vecini te izolează și mai tare de ei,
sunt atât de aproape, dar nu poți striga "ajutor",
frica 'ți stă în gât ca mărul otrăvit prințesei din poveste
Dar ție nu ți-e dat sărutul eliberator al aceleia
Apăsarea din piept, tot mai grea, înghesuie respirația
între rândurile unei pagini de dicționar,
sub epitaful "a muri de frică"

Lacul

Ei spun că lacu 'i de argint
Ceilalți, că e o lacrimă mai mare
Vin alții, mai aproape 'n timp:
"E-un lac și-atât, bun de scăldat
și lângă el să lenevești în soare"
De-arunci pieziș cu piatra 'n el
un rând de cercuri se desprind
și amintesc de cei căzuți în ele
privind mirați, ca între frați
înstrăinați de către vremuri rele
Câte-un pescar norocul
și 'l încearcă Un peștișor de aur
dorințele să 'i împlinească
Sau cel puțin cu coșul de nuiele
să nu se 'ntoarcă gol acasă
Și dacă totuși soarta 'i împotrivă
va povesti copiilor că un balaur
l-a 'mpiedicat să pescuiască
în lacu 'n care, ca lacrima un ochi, îmbrățișează
comoara de argint a fratelui mai mare

Istorii

George Washington, fermierul,
   merge pe cal,
      măsoară în lung și 'n lat pământuri
Din viitor, zgârie-norii îl privesc de foarte de sus
Tăcerea lui proverbială nu ajunge până la ei
Nici ploile care, belșug de glorie,
   au putrezit soldații luptând pentru ndependență
Nici gerurile care i-au degerat
Doar ninsorile, foile albe din memoria urmașilor
Atât de curate, îmbietoare pentru scrierea oricărei alte istorii
Strat peste strat de ninsoare, scufundate 'ncet în pământ
Foaie peste foaie, memorii 'ngropând

George Washington merge pe cal,
   privește 'n viitor,
      privește spre cer
Dar nu vede, nu vede zgârie-norii
   ce se uită la el
      de foarte de sus

Recapitulare

Frunzele ruginii și asfaltul gri
Însoțesc pașii copilului în prima zi de școală
Curios, e anotimpul când zilele 's mai scurte
Diminețile și nopțile mai reci
Și totul e mai greu, ca pietrele de moară
Cei mai vioi, mai puși pe nebunii
Râd, se 'mbrâncesc, înjură
Ei sunt cu 'n pas 'nainte 'n selecția naturală
Dar jocurile nu 's făcute, din toamnă până 'n vară
Apoi din an în an, se modelează generații
După tipare vechi și noi, în ierarhii fluide
Ca apele din albii, ca norii peste nori...
Triviale comparații
pentru o lume 'ncremenită
'n fosile de aspide
Frunzele ruginii și asfaltul gri
Te așteaptă iar în prima zi de școală
Curios, e anotimpul când drumul e mai lung
Când însoțești copilul spre-aceleași roți de moară

Șosetele roșii m-au ferit mereu de drumul greșit, de ghinion
Am ajuns să cred că și de moarte mă țin departe
Toți se miră că port aceeași culoare, în orice împrejurare
Însă la 'nmormântări mă privesc încruntați, mă bârfesc revoltați
În cele din urmă mă lasă ("E nebun") în șosetele mele
Purtându-mi norocul, pas cu pas
Oricine ar vrea să-mi ia urma l-aș face părtaș
Acestui marș din bine 'n mai bine
Alții, mulțimi, umăr la umăr, mărșăluiesc roșii drapele
Catarge de speranță și furie într-o mare de oameni
Eu însă, singur, urmez linia țărmului sigur
De care mă țin aproape, constant, șosetele roșii
Hai vino, străine, ai încredere 'n mine, în ele
Uite, nu-i nevoie să cumperi, îți dau o pereche
Nu ezita, alături de mine, s-o schimbi pe cea veche

Necontenita ninsoare

Iarna e încă departe, dar visez cu ochii deschiși zăpada
Nu o doresc, dar îmi apare mereu în fața ochilor
Fulgii de zăpadă cernuți prin sita genelor
Topiți pe obraz, substitut pentru lacrimi de altădată
De bucurie sau nu, nu mai contează
Doar ninsoarea în valuri
Cortina dincolo de care nici decor nici actori
Nu revin în memorie
Doar trecerea fiecărei zile -
însorite, noroase, ploioase, vântoase
Nu mai contează
De când vederea s-a 'nzăpezit
Cu dosul mâinii ștergându-mi ochii ca două ochiuri de geam
Dincolo de care se mai văd doar pereții nămeților
Înălțați tot mai sus sub necontenita ninsoare
Tot mai sus, tot mai sus -
Până 'ntr-o rimă 'nghețată și oarecare

Nu se vede nimic prin torentul de ploaie
Întunecare prin potop
Vederea e totuna cu șuvoiul, cu lacrima,
    cu imaginile din mintea inundată de amintiri
Înțelegi acum cum "toate curg"
Cum timpul, istoria sunt lichide
Cum moartea e 'mbutelierea câte unui segment infim
al curgerii dezlănțuite
Eliberat undeva mai încolo pe mal în jos
un alt chip, mai senin, mai trainic, dureros
repetând strângerea norilor, a ploilor smălțuite
cu rimele neaflate de nici un poet victorios

Destin

Înveți la școală
despre revoluții, contrarevoluții
cum să fii bun cetățean
s 'arunci orice gând ce nu curge în gârla comună
odată cu apa de picioare din lighean
să fii mândru de tot ce-i "al nostru" și nu e "al lor"
să 'nveți ce sănătoasă e viața cu instituții
fără de care n 'ai trece dintr-un an în alt an
convins că "dacă vrei, poți"
indiferent de handicap și păcat
În paralel iei meditații la școala vieții
plătind cu propria piele
înveți cum se machiază istoria
ca să o vezi "frumoasă" și dacă, dimpotrivă,
o disprețuiești, te va sechestra într-una din notele ei de subsol
să 'nveți limita prin condamnare la infinit
și singură dragostea te-ar putea elibera
bucurându-te de o libertate care, odată pierdută,
te va face ne 'nfrânt și nefericit

Artă pentru artă

A căzut din turnul de fildeș
în piața din fața Guvernului
De unde și vorba "din lac în puț",
puțul de înțelepciune al Guvernului,
dar ea nu se vede, ca și ochii roșii
ai elefantului din cireș
A căzut în mijlocul unei demonstrații
cu steaguri, fluiere, moriști, tobe și lasere,
documentând pentru o clasă de elevi trecând pe acolo
vechiul Târg al Moșilor
"Pâine și circ"
a devenit "circ pentru circ", ca și "ochi pentru ochi",
lecțiile istoriei sunt urne golite de cenușa risipită în vânt
Noi doi golim paharele de bere fără alcool, să rămânem lucizi
pentru întâia noapte de dragoste și prima zi fără ploi
Buzele noastre uscate
nu sărută, patriotic, pământul crăpat al Țării,
stau lipite, siameze ale aceleiași bătăi de inimi,
acoperind știrile despre secetă,
despre deșertul politic, deșertul istoriei,
acoperindu-se ca frunzele căzute în praful care duce niciunde,
dar încă lipite, strivite sub ultimul pas al inimii,
sub ultima silabă a iubirii dintr-un playlist repeat

Albastru

Totul albastru - cerul, marea, hainele, ochii
Cea mai albastră - inima,
fereastră spartă, spre noaptea cu lună plină
spre siluetele de cerneală ale pădurii
Foșnetul frunzelor e transmutat în cerneala poemului,
care alunecă, vers cu vers, odată cu nisipul clepsidrei

Umblu aiurea, printre umbre
Cuvintele, nesupravegheate, își fac de cap
în mintea amenajată ca parc de copii, de distracții
Doar soarta ne bagă în seamă, cicălitoare,
cu nerăbdare de mă-ta mare ușuind găinile spre coteț
S-au făcut filosofii despre asta,
numele unui filosof a devenit brand de lenjerie, tratatul altuia a inspirat musicalul
"Năpasta" - Dar ce 'mi pasă mie? Tramvaiul 5 era să dea peste mine -
M-am ales doar cu 'n zâmbet:
e numărul ce m-a urmărit toată viața,
l-aș putea numi tramvaiul "dorință" -
Dar nu știu care, cum și când -
Poate 'ntr 'o altă lume, cu alte cuvinte, pentru care 'mi plătesc tichetul cu câteva foi mâzgălite
care să aducă aici de mine aminte

Niciunul Niciuna

stau la masa tăcerii

Lipsește decorul astrelor,

luminilor stradale, al oricărui fenomen astmosferic

Niciovorbă Niciunul aruncă Niciunei

Aceasta i-o întoarce 'napoi

În peisajul încropit doar din departe și-aproape

se aude romanța cântată de un tren deraind

pe corzile căii ferate

Nimenimulțimi se bat, aplaudând,

pe-un loc în ambulanțe

Destinul și-a pus papion
A trecut, modest, din judecător în avocat
Și-a acoperit orbirea cu ochi de cărbune
Inima 'i bate în refren de brichetă

Destinul are zâmbet de unicorn
Nici nu mai știe câte vieți a ratat
Hăulindu-le grăbit pe pășune
În aceeași poveste defectă

Margarete la centură
Ciripind pe cască
un sticlete
Merg soldații 'ncrezători
în strigarea
"La victorie cu onor!"

Pe cer norii se adună Arme
piepturi fulgeră și tună
Șefi de stat mânjesc eroic
pagini de istorie albe
Valul unui cânt minoic
tulbură spuma din halbe

Bat inimi pe inimi
cu zgomot de străchini
Pe zarea cenușie
cuvinte răsar și apun -
căzute 'n beție
ridicate 'n trezie
pe ruguri de fum

Nebunul alb nebunul negru
au căzut de pe tabla de șah
Ziua și noaptea razna au luat-o
Și orice poezie acum
începe cu "Ah!"

La Shibuya furnicarul
e dezorientat
Întrebarea zilei e
Cine pe cine a mâncat?

În Casa Albă și Kremlin
cuiburi de păsări și spioni
Valetul Hamlet toarnă vin
pentru stăpânii histrioni
"Așa și noi", Romeo zice,
"Iubita mea Julietă,
ne otrăvim ferice
cu glorie moartă, dar cochetă"

"Șah mat! Șah mat!" strigă (surpriză),
la braț cu o sperietoare drept muză,
dintr-un dulap cu vechituri ivit,
cu cap de corb, un zeu
din forme și culori cârpit

"*Făcători și făcătoare de minuni* "

- Așa 'și începe vorbirea V.I.Lenin
pe puntea Submarinului Galben
câștigat la o licitație Beatles,
dând piept dușmănosului ocean Coca-Cola.
Patriarhul Moscovei, purtat de aripile lui Icar
reconstituite artizanal în nopți siberiene
de Prietenii Poveștilor Nemuritoare,
binecuvântează cu o mână și cealaltă o palmă peste gura
piticului Rasputin travestit în cocoșatul de la Nôtre Dame
Cărțile de istorie își schimbă mereu eroii favoriți,
șefii de stat -în birourile lor de hibernare-
tablourile predecesorilor
Orice rând scris aici poate fi aflat, într-o formă sau alta
în titluri de știri, colaje reutilizabile
făcătoare zilnic de minuni

Am vrut să scriu de un cireș
Dar vișinul vecin foșni chiorâș

Mai sunt un piersic, un gutui, un dud
- Ce par indiferenți

Stau cu bunicii la masa din grădină
Cireșe, vișine în farfurii

Mâncăm și-ascult la amintiri
Din vremuri ce nu au să mai vină

Scuip sâmburii în palmă și-i înșir
Gândind la pietrele din ape fumurii

Frunzarul,
care țese foșnetul unor inimi
speriate, sau îndrăgostite, sau bolnave,
e când verde, când albastru,
prin culoare înrudit și unduire
cu mări și oceane

Foșnește și zarea,
speranțe năvălind-o
călărind fragmente de timp, cărți de vizită
pentru intrarea, fără glorie, în veșnicie

Era pe 'nserate
Palidă luna în spuma de nori
Cu glas tare citește 'ntr-o carte
cel fără vârstă către popor

Cuvinte aspre și drepte
pășesc desculțe în minți rătăcite
Urmele lor să aștepte
întâlniri fericite

Veștejite frunzele -
dar neîmbătrânite
Cad una peste alta - dar fără luptă
Sub ele - cântecul greierilor

Iluziile pot fi

Un lan niciodată cules

Un stol zburător spre țările calde

Și multe altele

Pe care poeții le descoperă

Navigând pe marea propriilor iluzii

Umblând prin ploaie

Plimbându-ți gândurile

Animale de companie

Prințesa Margareta a vacilor

Se plimbă desculță pe câmpul
Pe care tânărul vânător îl străbate
în căutarea zimbrilor legendari
De aceea, mai mult poet decăt vânător,
Privirea-i e culeasă de și mai tânăra prințesă
Prinzând-o între gene
Și o strânge până albastră, albastrul cerului
În nemărginirea căruia cei doi
Figurează o constelație încă nenumită
Și de aceea zisă Nenumita
Și Nenumita 's toate vacile prințesei Margareta

Năluci în noapte

*(*versiunea română pentru 'Geisternde Nacht'
din culegerea 8 Gedichte)

Peste mlaștini un licăr umblă alene
și albăstriu
Vântul în ramuri de ulmi se opintește
Dar din norii răzleți un stol,
purpuriu,
de stele țâșnește
Un surd răstimp. Un fulger străluce
Furtuna dă 'n urmă un șuier, ascuțit, izbitor
Paloarea morții în noapte Se duce
O inimă undeva, liniștit, stătător

Stau camioanele în vamă
Umbrele lor
au culoarea ciorapilor de damă

Șoferi șoferițe așteaptă un semn
Trimit imagini celor de-acasă
Culorile fețelor lor
sunt ale diferitelor specii de lemn

Câteva ore întârzie
deasă o ceață plecarea
Dar deja amintirea
nepământeană și decolarată
o ia înainte
murmurând 'altădată'

Sunt pete pe soare

Pe pielea îmbătrânită sunt pete
Drept în lumină privind ochiul doare -
Se-nchide, mimând cea din urmă suflare
Aceasta întârzie și mâna o lasă
Pe inimă să se așeze
Caldă lumină
învăluie toate din casă
Pete de soare
pe lume odată cu seara se lasă

(Triști-Copil și Inia-Dinia)

Văicăreala poeților
De râsul copiilor.
Râsul copiilor
Bucuria nebunilor.
Bucuria nebunilor
Noaptea poeților.
Noaptea poeților
Dimineața copiilor

Într-o dimineață
Cu flori și verdeață
A lovit un geam
Aruncat un ban
De-o obrăznicătură
Cu trei dinți din față
Mânjiți de dulceață -
Strigă 'n gura mare:
"Fată, sări din pijamale
Ieși fată la soare
Vremea e de haimanale"
"Alé alé alé!
Vin acum nebunule!"

Hai și voi, hai și voi,
Cât puteți de tare -
Alé! Alé! Alé!
Alé! Alé! Alé!

Plimbarea seara pe plajă
e negativul fotografic al celei de dimineață
Dialogul între valuri și țărm
dă semne de oboseală cernută
De-a lungul plajei pașii urmează
o povestire tăcută
Priveliștea e sublimă,
dar cina târzie se lasă cu greață

Niciun corb să inspire poetul,
nici albatroși în recuzite
Niciun țipăt de deznădejde
nu izvodește fiorul romantic
Doar decibelii giganți
ai unei petreceri recent născocite
Vibrează în cranii cu psihedelic fistic

Își face casă nouă

Cu bani din evaziune fiscală

Cărămizile au culoarea unui ruj la modă

La poartă va pune o copie a Micii Sirene

Pentru care va poza femeia lui

unui sculptor japonez

Îl va înșela cu el, stârniți

de conversația într-o franceză șchioapă

Dar și el - cu maseuza

de la salonul din buricul târgului

Doar așa, ca terapie, sănătate

Soarele-i încălzește obrajii puhavi de consumator de spirtoase

Inima i se strânge la gândul câți bani tre' să dea la partid

Eh, binele țării cere sacrificii

Se îndreaptă din umeri și zâmbește

cu unduirea șarpelui ademenitor al Evei

O pală de vânt îi trece prin părul bogat,

coamă de poet național

Poetul, filosoful, măgaru 'ntre oi
Au timp să se-ntrebe ce-i timpul
Tocmai de aceea răspunsul repetă 'ntrebarea
Într-o limbă nouă, din naștere moartă

Cameranul ia un prim-plan pe lacrima
    copilului căzută pe colțul de pâine uscată
Întrebat de reporter cât timp a trecut
De când a mâncat ultima dată
Răspunsul vine, simfonic refren,
din stomacul în care foamea aleargă în gol

Că timpu 'l măsoară zile de naștere se amăgesc
"La mulți ani!", "La mulți ani!" nu adună, nu scad
Ursitoare doresc, bocitoare jelesc
Timpul vorbește în somnul
Din trenul de noapte Budapesta-Arad

Furtuna de nimic din paharul cu apă

Și íngerul de după ușa din dormitor
Din somnul adânc vise uitate dezgroapă -
Nimic nu se vede, doar se aude
Cântecul neînțeles al unui cor

După trezire stăruie întrebarea
Cine și ce a cântat
Rămâne însă doar tulburarea
Visului ce pare că n-a fost visat

Valurile mării în țărmul de stânci

Coincident, privitorul simte un junghi

Stropii de apă sărată vântu-i întinde pe față

Peisajul încearcă să-l traducă 'n cuvinte

Pescărușii țipând mintea-i confundă în ceață

Norii înserarea și ploaia măruntă

Îi întipăresc silueta în respirația udă din stâncă

Poezia, nu minciuna, are picioare lungi
Frumoase
Atrage fanteziile autoproclamaţilor poeţi
Ei nu o dată mint, se mint Dar numai
Poezia are picioare lungi
Frumoase

Pensule, călimări cu tuş, suluri de hârtie
Înconjură pe cel gata să înscrie
Cu semne încă nevăzute
O nouă ordine în lucruri până acum tăcute

Să ne bucurăm de flori de câmp, ape și păduri

Lăsând în urmă, drept ofrandă, resturi de mâncare

Și mai ales ambalaje, multe și reflectorizante

Modestă imitație a firmelor din bulevard

La 'ntors acasă

Să ne oprim la vreo mânăstire sau castel medieval

Să facem poze multe

În mijlocul frumuseților și istoriei patriei

Să hrănim vreun urs venit la șosea

Pentru că tare iubim animalele

Ne iubim aproapele

Binecuvântate fie ele și copiii

Pe care-i creștem fără frâu și hăis și cea

Călărind liberi în zorii

Unei ere noi, urându-le "să trăiți bine"

Bucurându-se de flori de câmp, ape și păduri

Nu aș vrea să vorbesc la trecut,
Dar mă obligă parfumul de frezii
Cu oricare altul din florării demult dispărut
"A fost" sau "era" adie în nări amintirea
Dar alte simțuri rămân amnezii

Nu spun din dor, de drag sau caldă 'mbrățișare
Și inima dacă ar părea că bate mai tare
Nu aș vrea să vorbesc la trecut -
Dar mă obligă parfumul de frezii
Cu oricare altul din florării demult dispărut

Fețe din ferești si balcoane privesc îndelung
Să afle povestea celor trecând rând pe rând
Ochiul se întoarce către cele acum nevăzute
Să readucă în scenă cele 'ntâmplate Și deși
Nu aș vrea să vorbesc la trecut, mă obligă
Parfumul de frezii